

ЦЕНА НА ВЪСТНИКА:

за България годиш. . . 6 л.
за 6 месеца 3 л.

За странство год. . . 8 л.
За 6 месеца 4 л.

Всичко, що се отнася до
въстника, се адресира:
до редакцията на в-къ
„Свѣтковица“ — гр. Варна.

СВѢТКОВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВЪСТНИКЪ.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДѢЛЯ.

Издатель Стоянинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

За обявления се плаща:

80 ст. на първа страница
и 50 ст. на четвърта стра-
ница на гармондъ редъ.

За обявления на сѣде-
нитъ пристани се плаща
по 0.4 ст. на дума.

Неплатени писма не се
приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Георги Желѣзковъ

бивши държавенъ адвокатъ,

се установява на частна практика въ Варна. Писалище на ул.
„Ташъ йолу.“ Води и защитава дѣла прѣдъ всички сѣдилища
въ царството.

ПРОДАВА СЕ

добръ урѣдена печатница съ много
износна цѣна.

Споразумѣние: СЛАВИ ХРИСТОВЪ — Варна.

Многоуважаеми Г. Г.

Слѣдъ специализирането си въ Виена по художествената
фотография, — се установявамъ въ градъ Варна и наредихъ
ателието си по най послѣднитъ изисквания на фотографското
изкуство, което отвориохъ за публиката отъ 1 априлъ т. г. подъ
фирмата

I Модерна художествена
ФОТОГРАФИЯ

находяща се въ жтловото високо здание на улица „Прѣслава-
ска“, срѣщу хотелъ „Парижъ“.

Г. г. граждани, въ ателието ми портретитъ ще се изра-
ботватъ на I-во качествена истинска платина — Коледругъ,
Гумидругъ и Матова книга, а така сжщо ще приемамъ пртре-
ти за уголѣмяване отъ всѣка величина, до два метра фамилни
групи, сжщо ще изработвамъ портрети по желание — върху
копринени, атлазени и др. платове, които ще позволяватъ да
се ператъ.

Г. г. граждани, посѣтете ателието ми за да се увѣрите
че другадѣ неможите намѣри подобна артистична изработка
която ще задоволи и най-взискателния посѣтителъ.

Посѣтете ателието ми, за да се увѣритъ още, че не трѣбъ-
ва за напѣдъ да изпращате портрета си за уголѣмяване въ
странство, защото тукъ ще имате по солидна изработка.

Съ почитание:

Захария П. Жейновъ

Фоторфъ.

Сжщия притежателъ на Сливенското ателие „НОЖАРОВЪ“.

ПРОДАВА СЕ

По причина, че съмъ ангажиранъ съ много
други търговски прѣдприятия, изѣстиямъ на
интересующитъ се, че продавамъ собствената
си ПИВНИЦА „БАТЕМБЕРГЪ“, находяща се на
ул. „Владиславъ“ (ташъ йолу) съ много износна цѣна.
Споразумѣние лично съ мене: Гсчо Ж. Андрѣйчевъ.

Търговци! Рекламирайте стокитъ си въ в. Свѣтковица

Продаватъ се 50 декара нива
въ с. Влахларъ
Варненска околия
Споразумѣние редакцията

Съединението.

(6 Септември 1885 г.)

Единъ отъ редкитъ национал-
ни празници, който привлича
вниманието на всѣки български
гражданинъ; една велика исто-
рическа дата, която напомня
мжжествения жестъ на онеправ-
данитъ отъ Берлинския договоръ
българи. Това е 6 Септември.

По едно нещастно стечение
на политическитъ събития, Бер-
линския конгресъ извърши една
неправда надъ българския на-
родъ. Той прогласи Сѣверна
България за автономно княжес-
тво, Южна България за авто-
номна турска областъ, а Маке-
дония бѣ оставена въ пълното
разположение на побѣдена и
унизена Турция. Българската
национална сѣвъсть не можеше
да се помири тъй лесно, тя не
можеше да понесе безропото
задухителнитъ шахматни игри
на умопомрачената дипломация.
Още подъ прѣснитъ и неотра-
зими впечатления на великата
освободителна епопея, нашитъ
сърдца се сгрѣваха отъ вели-
китъ национални мечти. Бидейки
пълновластенъ господаръ на Бал-
канския полуостровъ — ако и въ
далечнитъ исторически врѣмена
— българския народъ не може-
ше да се помири съ жестоката
неправда на лукавата диплома-
ция. Подъ натиска на дълбоко-
то патриотическо чувство и въ
пълното стъзнание на философ-
ската мисль, че *сѣдинението
прави силата*, Сѣверна и Южна
България не мсжаха да оста-
натъ разединени.

И наистина, на 6 Септември
1885 г. сѣдинението бѣ про-
гласено. Ний, сѣврѣменинитъ на
това велико стѣбитие въ новѣй-
шата ни политическа история,
всѣкога съ възторгъ и умиле-
ние ще си спомняме за този
патриотически подвигъ. За вѣч-
ни врѣмена той ще наумява, че
на балканския полуостровъ оби-
тава една крѣпка, прозорлива
и самоотвержена нация, която
въ крѣпавитъ и въковни борби
се е калила за да отстоява ѣж-
жествено своитъ права и сво-
боди!

Нови клиенти на държавния сѣдъ.

Прѣсни сж въ паметта на всички
начина и срѣдствата, съ които демо-
кратитъ въ опозиция клеймѣха раз-
бойничествата на стамболиститъ, ко-
гато послѣднитъ бѣха на властъ.

Колонитъ на в. „Прѣпоречъ“ се
пѣляха съ статии противъ злоупотре-
бленията и кражбитъ, вършени отъ
управляющитъ тогава партии, като се
почне отъ надаръ до министъръ. Всич-
ки ржкоплѣскаха на високия моралъ
на демократитъ опозиционери. Бъл-
гарскитъ граждани видѣха въ тѣхъ
спасителитъ на отечеството, българ-
ски Сократовци. Но горкитъ българи;
тѣ не бѣха запознати добръ съ вис-
шата демагогия на демократитъ и
лесно се пѣляха, като дадохъ своя
гласъ за демокрацията. Това напра-
виха граждани и селени; всички бѣха
заслѣпени. Такевъ говореше въ се-
лата: пѣма вече акцизъ, солта ще
бѣде евтина, добитъка ще лиже и ще
дава много мѣлко; горитъ ще станатъ
ваши градини, кибритенитъ кутни ще
иматъ по 52 клечки и всѣка ще гори
като свѣщъ и много още приеми
изъ хляда и една нощъ. Народъ
вѣрваше; прѣдъ него говореше съ
републиканецъ. И накрая, демокра-
титъ осигориха властта, републикане-
ца стана министъръ и почна се упра-
вляването. Прийомитъ сжщи: уволнения;
даже сѣдилищата не бѣха пощадени.
Своитъ назначаваша направо членове
въ окръжнитъ сѣдилища; чуждитъ
стояха по двѣ години кандидати и за
тѣхъ се създаде лѣсенца, по която
трѣбва да се върви, като се почваше
отъ мировий сѣдия въ нѣкое село. Де-
мократитъ омърсеха всички вѣдомо-
ства. Бѣзваровци, до вчера гладнищи,
станаха главни секретари и притежа-
тели на пазати; телеграфнитъ и сел-
ски пазари станаха началници и при-
стави. Всичко биде покварено. Гра-
бителитъ се настаниха по общини и
голѣми служби и почнаха своето хищ-
ническа дѣйностъ, а въ това врѣме
голѣмцитъ въ София прѣселиваха на-
рода: обявиха царство и независи-
мостъ, стѣбраха запасъ, правиха тър-
жества и платиха 100 милиона за ко-
роната; откупили войната, а въ ка-
марата президента се провикваше:
„крѣвъ ще лѣемъ, но стотинка не ще
платимъ.“ Това бѣха патриотитъ де-
мократи, които почнаха съ дрънкане
на сабли и свършиха съ броене на
пари. И въ тая гюрюлтня, соколитъ-
демократи прѣсѣлѣвиха и хващаха
своя ловъ: едни почнаха съ киломе-
тражи, други съ доставки; военитъ
съ топове, пушки, патрони; моряцитъ
— съ миноносци, торпедоборци и морски
разходки; уредницитъ на голѣмитъ
градове съ двумиллионни аферп — епо-
пея на демократическата честностъ.
Цѣли градове сж биле проектирани
за продажъ на чужди компании. И
оставало само послѣдната инстанция
да се съгласи, за да се продаде най-
хубавия ни крайморски градъ! Но
между замаснитъ отъ демократичес-
ката музика бѣдгари, има и такива,
които не заспиватъ отъ подобна му-
зика. Тѣ освѣтляватъ тъмнитъ бю-
шета, дѣто се спотайватъ демократи-
ческитъ бухали. И всичко излѣзе на

бълъ денъ. Демократитѣ почнаха да се издаватъ Герчо Бъчваровъ и Георги Говедаровъ до вчера голѣми приятели, днесъ въли противници. Заговориха и захванаха да изнасятъ крливитѣ ризи отъ министерството на вътрѣшнитѣ работи.

Първия отъ тѣхъ е по-мръсенъ и по-хитръ; той добръ се е осигорилъ и той не ще много да говори, защото щѣ да наруши партийната дисциплина; втория е по-наивенъ и ще непокаренъ; той ще говори повечко, ако по старитѣ котараки не го слушатъ и злаватъ да млъкне. Нѣкои почестни, като бай Мирски, се мъчатъ да проявятъ по-свободенъ жестъ да изобличатъ нѣкои свои съпартизани, но вѣматъ достатъчна сила и енергия да скъсатъ връзкитѣ си съ новитѣ демократи, като запазятъ неопатнено името на старитѣ каравелисти. Демократическия казанъ се намира въ кипене. Пѣната му вече се вижда; скоро всичко ще прѣкпни и ще видимъ какво има въ казана. Отъ тамъ ще излѣзатъ сварени крапузи (морски раци) съ голѣми клѣщи, готови за държавния съдъ. И тогава днешнитѣ демократи, съдѣжъ на разбойничитѣ стамболисти, ще съдѣжатъ на мѣстата на послѣднитѣ, а ще се сръщнатъ и ще заживѣятъ съвмѣстно въ черната джамия, не невини като Каравелова, а по кални отъ делиорманскитѣ разбойнически шайки; тамъ прѣгърнати ще пѣятъ траурния химнъ на демократицата, прѣбѣсванъ понѣкога отъ прѣспивателнитѣ рѣчи на русенския герой, републиканеца-демагогъ. Ще се чува тѣмъ и приятния гласъ на оратора Генадиевъ, интимния приятелъ на покойния Герджиковъ; ще се чува и шумъ отъ събѣние на дърва, отъ дървени министери и скърцане на вагони и пр. и пр.

Въ тази омайна атмосфера ще стане сливането на тѣхъ близки по дѣла партии. Тамъ ще прѣкаратъ медения си мѣсець и отъ силна страсть ще умъртвятъ плодѣтъ на своя съвмѣстенъ животъ.

Букеръ Вашингтонъ.

Твърдѣ любопитна физиономия прѣдставява Букеръ Вашингтонъ, който тия дни е дошелъ въ Парижъ.

Този негръ — или по-скоро, този мюлатръ — е билъ единъ отъ послѣднитѣ роби прѣди освобождението на чернитѣ. Роденъ къмъ 1858 год. въ

провинцията Виржиния, той никогашъ не е узналъ кой му е баща; дѣтинството си е прѣкаралъ въ най-голѣма мизерия и само майка му се е грижила за него. Той не е зналъ какво е това креватъ или фърколица. Той си лягалъ на слама и се хранялъ само съ зеленчуци. Той не е зналъ дори името си!

Принуденъ да работи непрѣстанно и като негръ — тъкмо случая е да се употреби това изражение — той не е ималъ време нито да се учи нѣ да си играе.

Обаче, още въ ранна възраст, въ него се породила любовта къмъ науката. Понѣкога той придружавалъ до прага на училището дѣтето на търговеца, при когото служувалъ, и му носялъ книгитѣ. Единъ тайнственъ инстинктъ му подсказвалъ, че въ тѣзи книги, непонятни още за него, се намира освобождението и щастieto.

Като се прогласи освобождението на чернитѣ, той е ималъ само едно желание: да отиде на училище, да научи съ всичкия си мозък и съ всичката си душа това, което се намира въ тѣзи книги.

Но въ началото за чернитѣ имало само едно училище, въ Ричмондъ, основано отъ генералъ Амстронгъ. А Ричмондъ, отстоялъ на 800 километра далечъ отъ каменно въгленната мина, гдѣто той работялъ като слуга, за да не се каже като робъ. Но малко важи! Той тръгналъ къмъ Ричмондъ, ноцетъ вървялъ, денемъ работялъ, като приемалъ всякаква работа. На късо, той успялъ да стигне въ Ричмондъ и постѣпалъ въ училището. Прѣзъ свободното си време той вършелъ разни работи за да си скарва прѣхраната. Въ учението той толкова напредналъ, че най-сетнѣ самъ станалъ учителъ.

Отъ тогава се започва и неговата обществена дѣятелностъ. Той си е поставилъ за задача да просвѣщава своитѣ събратя. Той основава училища, вечерни курсове и единъ университетъ, който днесъ се посѣщава отъ двѣ хиляди студенти. И сега този Букеръ Вашингтонъ е една важна личностъ, съ която даже правителството трѣбва да се справя. Той е трибунъ, водачъ на тълпитѣ, и всекогашъ има по петъ, по десетъ хиляди слушатели. Той продължава да проповѣдва и да обучава своитѣ братя, прѣнасяйки пропагандата си и между бѣлитѣ, внушавайки уважение на всички съ достоинството на своя животъ. Той е съумялъ да привлече вниманието и на милиардеритѣ къмъ своето дѣло и

недавна бѣ направилъ посѣщение на Рузвелта.

Той е дошелъ въ Франция и въ Европа за да изучи условията на живота на индустриалнитѣ аристократи; и като се върне въ Америка, снабденъ съ факти и данни, той ще продължи своя апостолатъ.

Знаено е, че една отъ най-голѣмитѣ прѣчки за истинското освобождение на негритѣ бѣ тѣхния мързель. Букеръ Вашингтонъ се налява да отстрани тази грѣшка. Спорѣдъ неговото казване, негритѣ вече свикнали да прѣтѣжаватъ и обработватъ земята. За сега тѣ имали по вече отъ триста ферми. Честъ на тѣхния освободителъ.

Луи Бусенаръ.

Прѣди нѣколко дни се е поминалъ бѣлѣжниятъ френски романистъ Луи Бусенаръ. Неговата слава се равнява съ оная на Жюль Верна, Майнъ Рида и др. Който е челъ неговитѣ увлекателни романи ще се съгласи, че той е далъ крилѣ на нашитѣ мечти за да оглѣтитъ въ чудеснитѣ страни на палачето слънце или на вѣчнитѣ ледове. Той е създавалъ величественни видѣния, нови надѣжди и е съгрявалъ сърдцата на всички млади хора.

При смъртта си, Луи Бусенаръ е показалъ трогателенъ ирѣдѣкъ куражъ. Той се отнесълъ съ прѣзрителна насмѣшка къмъ смъртта, гледалъ я какъ дохожда, и не е забравилъ да покани своитѣ познати и приятели да дойдатъ да му кажатъ послѣдното збогомъ. Въ послѣдния критически моментъ, той написалъ поканата — писмо и слѣдъ това спокойно се прѣселилъ на другия свѣтъ. Той е умрѣлъ отъ скръбъ и това личи отъ самото му писмо, което гласи:

Луи Бусенаръ — писателъ,

Има честь да ви покани да присѣднѣвате на погребението му, което ще стане въ Ескрени на 10 Августъ 1910 г., въ единъ и четвъртъ часа.

Неутешимъ отъ смъртта на своята жена, той умира на 63 години отъ дълбока тъга, която нищо не можеше да отстрани.

Той испраща на своитѣ многобройни приятели и на своитѣ вѣрни читатели своя послѣденъ поздравъ.

Желающитѣ да дойдатъ у дома, точно 10¹/₂ часа, за да придружатъ до гарата кортежа, който ще трѣгне съ обѣдния тренъ.

ХРОНИКА

Въ редакцията ни се получи дописка съ която се разкриватъ потребителски факти за разни злоупотреби ления и фалшифицирани паспорти отъ страна на насипортната власт. По причина на натрупания материалъ и късното прѣстигане на допската, ний отложихме публикуването ѝ за слѣдующия брой.

Стамболисти и демократи.

Демократитѣ ежедневно даватъ все по-нови и по нови доказателства за неразривнитѣ имъ връзки съ стамболиститѣ. Въ това отношение се отличава особено Лячевъ, който непрѣста-но се грижи за „златнитѣ вдовици“. В. „Денъ“ съобщава, че правителството е наело зданието на Стамболивица и Петковица на Булевардъ Дондуковъ за помѣщение на дирекцията за благоустройството сръщу 28,000 л. годишенъ наемъ. Това облагодѣтелствуване другояче не може да се обясни освѣтъ съ факта, че демократитѣ по душа и сърдце сѣ стамболисти; щомъ е така, въ редѣтъ на нѣщата бѣ да се облагодѣтелствуватъ горкитѣ вдовици, съпружитѣ на които оплѣниха България. Още по-скандалното е и това, че правителството щѣло да заплати 24,000 л. обезщетение на притежателя на зданието, гдѣго до сега се е помѣщавала дирекцията, защото наемния договоръ се нарушава отъ правителството. Идете кажете, че демократитѣ не управлявали „божественно“! По какъвто пътъ сѣ трѣгнали, богъ да имъ е на помощъ!

Една неумѣстна заповѣдъ на Варненското градоначалство.

Варненското градоначалство е издало заповѣдъ № 90 отъ 27 Августъ 1910 г., съ която се забранява минаването на товари и празни кола прѣзъ улицитѣ „Прѣславска“ и „Цариградска“.

Тази заповѣдъ би била умѣстна само ако би се забранило прѣминаването на кола отъ Военния клубъ на долу. Обаче, градоначалството е забранило и прѣминаването на такива по „Ташъ-йолу“ като съ това прѣчи на търговията на еснафитѣ и търговцитѣ разположени на тая улица, които изключително работятъ съ селенитѣ отъ околнитѣ села. Тѣ ни се оплакватъ, че не могли, съ издаването на тая

Пѣтестествие въ Тибетъ.

Отъ Саважъ-Ландоръ.

По време на пѣтуванието ми въ Тибетъ, тази страна бѣше недостъпна за чужденци: по тази причина азъ имахъ горѣщо желание да проникна въ нея.

Тази чудна страна, студена и безплодна, се намира върху едно високо равнище, въ сърдцето на Азия. Сръдната височина на това изолирано равнище е около 15,000 хиляди крачки надъ морската повърхностъ. Значи, то е по високо отколкото планинитѣ въ Европа. Почти нищо не расте върху туй равнище; само въ найнискитѣ мѣста расте една трѣва и нѣкои дръвчета, дебелата на които не надминува оная на единъ моливъ.

Къмъ южната страна, само лѣтно време може да се проникне въ Тибетъ, когато планинскитѣ дефилета не сѣ задрѣстени съ снѣгъ.

Всички тия дефилета бѣха грижливи пазени отъ солдати. Нѣколко експедиции бѣха вече пропѣтували сѣвѣрната частъ на Тибетъ, която е почти необитаема. Между тези експедиции, онази на орлеанския дукъ бѣ най-важната. Тѣзи експедиции не сѣ сръщали голѣмо съпротивление въ своя

походъ, защото тѣ на редко сѣ сръщали мизернитѣ туземци. Въ провинцията Ласа, обаче, на югъ отъ Тибетъ, единствената провинция въ тѣзи страна, която сравнително има компактно население, никой не бѣ успѣлъ да проникне. Именно тази провинция азъ искахъ да изслѣдвамъ и да направя топографически снимки. Туй мое желание, обаче, да бѣда ползено за науката, безъ малко щѣше да ми коштува главата.

Къмъ сръдната на мѣсець юний, ний трѣбваше да понесемъ толкова мъки, и моитѣ хора бѣха толкова силашени отъ тибетцитѣ — тѣ се заканваха да имъ отрѣжатъ главитѣ, ако не придружаватъ — че по вечето отъ тѣхъ се разбунтуваха и трѣбваше да ме оставятъ.

Начиная отъ езерото Мюнзароваръ, при менъ останаха само двама индийци: Шанденъ, Сенгъ и Мансенгъ. Азъ още прѣтѣжавахъ научнитѣ си инструменти, но храна не ми оставаше. При все туй, азъ продължихъ пътя си къмъ свѣщенния градъ.

Съ себе си носѣхъ достатъчно па-

ри зашита въ дрѣхитѣ ми. Инструментитѣ и най-тѣжкитѣ ми прѣдмети бѣха върху гърба на нѣколко биволи, които бѣхъ купилъ отъ едни разбойници.

Бѣхме вече всрѣдъ провинцията Ласа, когато едно нещастие ни се случи. Единъ отъ моитѣ биволи бѣде завлѣченъ отъ тѣчението на рѣката Нео и пропадна всичко каквото носѣше. Послѣднитѣ ни провизии пропаднаха, както и частъ отъ моитѣ инструменти и почти всичкитѣ ни патрони.

Моитѣ двама хора ме слѣдваха безъ боявъ. Жалъ ми бѣ за тѣхъ, защото тѣ умираха отъ гладъ и краката имъ бѣха се подули и разранили отъ дългия пътъ. По тази причина на 19 августъ, като сръщнахме едно голѣмо заселище на Тибетци, азъ рѣшихъ да влѣза въ прѣговори съ тѣхъ за да си доставя храна и коне. Ний не бѣхме яли отъ четири дни и повече не можехме да утраемъ.

Въ туй заселище, гдѣто бѣха настанени нѣколко стотинъ Тибетци, ний бѣхме заробени. До като азъ гледахъ коне да купувамъ, тѣ се нахвърлиха отгорѣ ни. Започна се ожесточена борба, но скоро ний паднахме. При всѣко падане тѣ ни ритяха по главата и по тѣлото. При единъ ударъ челюстѣта ми се строши и два зѣба отхвъргнаха. Сначкани отъ у-

жаснитѣ удари, най-сетнѣ ни вързаха. Като, не можехме по вече да се защищаваме, Тибетцитѣ станаха твърдѣ храбри. Тѣ вземаха всичкитѣ ни инструменти, които съ голѣма мъка бѣхъ запазилъ, и въ една минута всичко бѣ уничтожено. И фотографическитѣ снимки сполѣтъ сжщата съдба. Слѣдъ това започнаха да ни мъчатъ. Най-напрѣдъ започнаха съ Шанденъ Сенгъ, когото повалиха на земята и му удариха двѣстѣ камичка. Той показа извънреденъ куражъ. Даже той успѣла мене да освободятъ. Азъ се противопоставихъ на това му прѣдложение и въ резултатъ получихъ единъ силенъ ударъ по главата.

Слѣдующия денъ, реда бѣ мой да ме измѣчватъ. Покачиха ме на единъ конъ, осѣдланъ съ едно примитивно дървено сѣдло, съ стѣрчащи бодли; вързаха ми рѣцѣтъ отзадъ и, щомъ се впусна коня въ галопъ, единъ солданинъ, който държеше едно дълго важе, съ което бѣхъ вързанъ — тѣглеше силно, бодлитѣ влѣзаха въ месата ми и причиняваха неопишуеми болки. Кн-то стигнахме до единъ мѣнѣстиръ, двама солдати грѣмнаха отгорѣми, но за щастие неможаха да ме убиятъ. Това бѣ привечеръ, когато стигнахъ окървавенъ по мѣнѣстиръ. Набързо ме сваляха отъ коня и ми съблѣха.

заповѣдъ, която вече се изпълнява отъ полицейска стража, да си събиратъ вземанията отъ селяните. Тѣ щѣли да се явятъ колективно, прѣдъ градоначалството и щѣли да искатъ измѣнение на тая заповѣдъ въ смисълъ да се позволява на колата да минаватъ до паметника прѣдъ Военния клубъ. Това искане на тия търговци е повече отъ основателно и ще трѣбва да се уважи, като не се забравя, че тѣ плащатъ данѣкъ на тая страна и не трѣбва властѣта да имъ прѣчи на търговията. Нѣкои даже казватъ, че издаването на новата заповѣдъ, съ която се прѣдписва прѣминаването по ул. Цариградска било направено съ цѣлъ да се фаворизиратъ нѣкои демократи които имали заведения по тая улица. Надяваме се градоначалството да измѣни тая заповѣдъ спорѣдъ искането на заинтересованитѣ търговци и еснафи.

Уловени разбойници отъ войската.

Нѣкои запасни войници ни разказаха за случайното залавяне на една турска разбойническа шайка въ провадийско. Това е станало при маневритѣ на 8 полкъ прѣди три дена. Една рота войска е била изпратена напредъ въ челятъ отръдъ. А още по на края се е движилъ бригадни командиръ. Разбойничитѣ стрѣляли върху му, като не се надѣвали, че слѣдъ него идва войската. Бригадни командиръ далъ заповѣдъ да се обгради мѣстото, гдѣто били заловени 4-ма отъ разбойничитѣ. Другитѣ 4-ма избѣгали, но властѣта била въ диритѣ имъ.

Личия.

Нашия приятель и съгражданинъ г. Дръ Трановъ, дългогодишенъ съдия, се установява на адвокатска практика въ гр. Варна.

Варненски театръ.

Варненскиятъ театръ „Смѣхъ и Сълзи“ започна вече своитѣ прѣдставления на 5-й Септемврий съ пиеситѣ „№ 13“, драма въ двѣ картини отъ С. Найденовъ, автора на „Дѣцата на Вапюшнина“, и „Щастливъ Денъ“, комедия въ три дѣйствия отъ Н. Соловьевъ. И двѣтѣ пиеси сж нови за Варна, старателно сж приготвени и ще бждатъ прѣдставени при съвършено нови декорации. Управлението на театра е взело мѣрки, щото прѣзъ врѣме на антрактитѣ да свири флотскиятъ струненъ оркестръ. Варненци сж голѣмъ интересъ очакватъ началото на прѣдставленията и мнозина

отъ сега още сж си ангажирали билети по за нѣколко прѣдставления. Въ репертуара на театра, покрай многото други, влизатъ и слѣднитѣ пиеси: „Дѣцата на Вапюшнина“, драма, „Арканзасовъ“, драма. На прага на велики събития, филмъ, „Ученикътъ“, драма, „Кърваво прѣстѣпление“, комедия, „Отъ любовъ къмъ изкуството“, комедия, „Анжела“, драма съ пѣние. „Тайнитѣ на женския, будуаръ фарсъ“, „Съпружеска идилгия“, комедия, „Процесъ“, комедия, „Ревизоръ“, комедия, „Жениба“, комедия, и др.

Отъ всичко се вижда, че директора на трупата г-нъ С. Райновъ, полага неуморимъ трудъ и материални срѣдства за да задоволи желанието на всички варненски граждани, които искрено милеятъ за културното повдигане на града ни. За ръководител на трупата, той е покѣнилъ извѣстния нашъ книжовникъ и познавачъ на театралното искусство г-нъ Пв. Д. Ивановъ. Слѣдната въ салона „Проекъ“, гдѣто ще се даватъ прѣдставленията старателно и наново се декорира, въобщѣ взематъ се всички мѣрки, за да се излѣзе прѣдъ варненската публика съ нѣщо по естетично, по художествено.

Ний, като издравляваме г-нъ Райнова сърдечно поажаваме му пълнѣтъ успѣхъ. Желателно е варненскитѣ граждани да го подкрѣпятъ въ това му трудно начинание, а длѣгъ се налага на Варненската община материално да му помогне като отпусне субсидия за поддръжка на трупата.

Кабинета въ оставка.

Най-сетѣ! Свършено отъ непоносимата тежестъ на безбройни политически прѣгрѣшения, демократичекото правителство се провали. На 1 септември министър-прѣседателя поднесълъ оставката на кабинета и съ това министерската криза е открита. Падението на класическитѣ демогази сж налѣжащо, то се очакваше отъ всички. И за това оставката на кабинета се посрѣща съ общо задоволство между всички обществени съсловия.

По причина на голѣмитѣ маневри, разрѣшението на кризата въротно ще стане слѣдъ нѣколко дни.

Справедливо искание.

Индустриалния кварталъ въ мѣстността „Сесъ севмезъ“, се увеличава постоянно. Тамъ вече сж настанени по вече стъ 60 семейства. Откриването на училище въ този кварталъ е по вече отъ налѣжащо. Жителитѣ на квартала нѣколко пати сж молили общи-

ната да се занимае съ този въпросъ, тя общада, че ще се удовлетвори това справедливо искание. Въпрѣки това, и до сега нищо не е направено. Въ квартала имало около 60—70 дѣца които зимно врѣме, немогатъ да дохождатъ въ града. Желателно е общината да се погрижи за по-скорошното откриване на училище въ индустриалния кварталъ.

Аферисти.

Напоследѣтъ и дѣцата се увѣриха, че най-голѣмитѣ аферисти и грабители се криятъ въ редоветѣ на прославената демократическа партия. Г. Бъчваровъ обвинява Г. Говедарова, послѣдния обвинява Бъчваровъ. Соредъ печалнитѣ изявления на тия господа, „мито единъ търгъ отъ всички общини въ царството не е миналъ прѣзъ министерството на вътрѣшнитѣ работи безъ рушветъ“. Въротно многобройнитѣ аферисти не сж доволни отъ разпрѣдѣленieto на плячкитѣ и затова се сригата по между си. Ний не познаваме по гнусна въ общественъ скандалъ! обществото е потрѣсено отъ тази ужасна корупция и то съ право

очаква по-скорошното низвержение на тия аферисти.

Една услуга.

Питаме паспортния приставъ: на какво основание е издалъ паспортъ на шансонетката Спаса Попова, която прѣди нѣколко дена замина за Осеа. Знаяно е, че тя не е Варненска жителка и Варненската община не ѝ е издала свидѣтелство за паспортъ. Въпрѣки това Градоначалника Поповъ заповѣда и паспорта на шансонетката се издава безъ никакво свидѣтелство. Но „любезнитѣ услуги“ на Попова сж безъ черчевета, той лично самъ е бѣгалъ до умора и, като искалъ да „скупрузира“ Спаса, повиква я въ канцеларията си и ѝ предава паспорта, който тя не подозира даже, че ще може да ѝ се издаде безъ общинско свидѣтелство.

Идете та и сега обвинявайте скромния Градоначалникъ въ безнравственостъ.

Той „никога ама абсолютно никога не е посѣщавалъ шопана“!

Карантиния постъ отъ домѣтъ на Спаса Попова е вече дигнатъ.

Обявление.

№ 3492.

Дирекцията на Българското Търговско Параходно Д-во въ Варна обявява на интересующитѣ се, че отдава на прѣдприемачъ прѣвозването и прѣдаването на каменнитѣ въглища отъ дружественния складъ до бункетитѣ на Дружественитѣ параходи за срокъ една година отъ 1 октомврий н. г.

Поемнитѣ условия за горното се намиратъ въ Дирекцията на Дружеството на разположение на интересующитѣ се всѣки присѣтственъ денъ отъ 8—12 часѣтъ прѣди обѣдъ.

Офертитѣ ще се подаватъ въ затворени пликове съсъ надписи: оферта и отъ кого е подадена и непрѣмочно обгербвана съ лв. 3 гербова марка. Въ противенъ случай ще се оставятъ безъ послѣдствие. Срока за подаване на офертитѣ изгича на 20 Септемврий н. г. включително, до 6 ч. вечертъта.

Отъ Дирекцията

Цонко Харбовъ — юристъ

Адвокатъ въ гр. Провадия. — Приема да защитава дѣла прѣдъ всичкитѣ сждилища въ България.

Печатница „Просвѣта“ — Варна.

че слѣдъ нѣколко минути ще ми отръжатъ главата. И наистина, моитѣ желати започнаха всички приготовления за екскурзията. Краката ми свързаха на една дебела тригълна гредъ, единъ офицеръ ме улови за косата, а специалния пратеникъ отъ Ласа на сочи срѣщу лицето ми едно червено нажежено желѣзо; почувствувахъ такава силна болка, че, и слѣдъ тринайсетъ години отъ тогава, лѣвото ми око още не може да се поправи. Червеното желѣзо не засѣгна лицето ми, но то издаваше такава силна горѣщина че мигачитѣ, веждитѣ, кожата на челото и носа ми бѣха обезобразени.

Дѣсното ми око бѣше се зачервило съвсѣмъ, но азъ все виждахъ какво става около мене. Най-сѣдне, слѣдъ нѣколко други мъчения, желатина се приближи до мене; съ двѣ ръцѣ той държеше една сабя и ме бутна по върхѣтъ, готовъ да ми отсѣче главата.

Въ този моментъ азъ мисляхъ, че е настѣпилъ послѣдния ми часъ и се чудяхъ какъ съмъ останалъ живъ. Той пакъ започна да ме закача съ сабята по вратѣтъ. Обикновено, на третия ударъ се отсича главата. Но като видя, че азъ не се мърдамъ, фаталния ударъ не послѣдва. Цѣлата

орда викаше, като че ли бѣ обзета отъ лудостъ. Желатина ми каза, че ако не съмъ се уплашилъ отъ смъртъта, той ще накара да страдамъ прѣзъ цѣлия си животъ. Тѣлната ме дърпаше отъ всички страни, повалиха ме на земята и краката ми свързаха на гредата. Въ това положение ме оставиха близо 24 часа. Когато ме развързаха, кожата на краката ми бѣ залѣпнала на въжата. Азъ се чувствувахъ още живъ, но тѣлото ми бѣ мъртво. Азъ бѣхъ вътрѣшенъ и просто не можахъ да се мръдна. Едва слѣдъ нѣколко часа започнахъ да осѣщамъ кръвообращението. Болката бѣ ужасна; като че ли стотина ножове и игли ме бодяха по цѣлото тѣло. Краката и колѣнитѣ ми бѣха подути и болкитѣ бѣха нестерпими.

Слѣдъ туй трѣбваше да истърпя и други мъчения. Отскубнаха единъ ноже отъ лѣвата ръка и ноже отъ голѣмия ми прѣстъ на лѣвия кракъ. Помъчиха се и да ме отровятъ: накараха да пия горѣща вода, която изгори вънѣшитѣ, езика и гърлото ми.

Тибетцитѣ, които сж твърдѣ суетвѣрни, започнаха да се усъмняватъ, че не ще могатъ да ме умъртвятъ, защото нашитѣ мъчения бѣха съпроводени съ множество случки, които е трудно да се опишатъ. Прочее, тѣ по-

мислиха, че е прѣдпочтително да ме испратятъ въ Индия.

Прѣзъ туй врѣме, английското правителство се научило, че моята експедиция е прѣтърпяла нещастие. Политическия прѣдставителъ на англо-тибетската граница направилъ посещения да ме повърнатъ по-скоро, защото, въ противенъ случай, щѣлъ да испрати силна военна експедиция.

Слѣдъ осемъ мъчителни и ужасни дни, подъ единъ твърдъ силенъ канвой, насъ ни испратиха къмъ Индия.

Азъ никога нѣма да забравя безкрайната радостъ, която почувствувахъ, когато съзряхъме палаткитѣ на английската експедиция, която бѣше ни се притекла на помощъ.

Когатато стигнахъ въ английския лагеръ, азъ приличахъ повечето на скелетъ, отколкото на човѣкъ: мръсенъ, коси и брада безобразни, съ мършаво лице, толкова раскѣсани дрѣхы, че на гърба ми висѣха нѣколко парцали.

Докторъ Валсонъ и политическия агентъ заплакаха, когато ме видяха. На първо врѣме тѣмъ бѣ твърдъ трудно да ме познаятъ. И азъ самичкъ, като се погледнахъ въ огледалото слѣдъ толкова дълго врѣме, помислихъ че не съмъ сжщия човѣкъ. Азъ се втурнахъ върху храната, която Дръ

Валсонъ имаше въ палатката си, като нѣкое изгладняло куче и испоядохъ всичко.

Нервзното възбуждение се уталожи, отъ денъ на денъ ставахъ все по боленъ и като се завърнахъ въ Европа за нѣколко мѣсеци лѣвата страна на тѣлото ми остана парализирана.

И какво бѣхъ отишелъ да правя въ Тибетъ?

Азъ открихъ двата главни извори на голѣмата рѣка Брахмапутра, която е една отъ най-голѣмитѣ четри рѣки въ свѣта. Азъ опрѣделихъ астрономически главнитѣ точки на веригата отъ планинитѣ Гангри, които сега се наричатъ Транъ-Хималай. Азъ открихъ истинския изворъ на друга една голѣма рѣка, Сайтлеръ, и можахъ да установя истината върху географическитѣ противорѣчия относително свѣщенното езеро Мансароваръ и съсѣдното до него Ракасталь, или дяволското езеро.

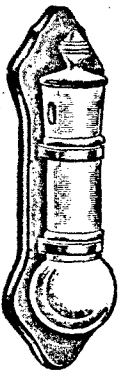
Шведския пътешественикъ Свелн-Хеливъ напоследѣтъ потвърди тѣзи открития, които азъ направихъ десетъ години прѣди него.

Вѣстникъ „Свѣтлавица“ рекламира.
— най-евтино. —

ЛОНГЛАЙФЪ (ДЪЛЪГЪ ЖИВОТЪ)

ПРЕДСТАВИТЕЛСКА КЪЩА
ЯНАКИ ХР. ЯНАКЕВЪ
ВАРНА.

Лонглайфъ

Най-добрия
афтоматически
апаратъ за прѣ-
чистване въз-
духа.

Най-високи награди

Прѣпоръчанъ отъ
докторитѣ.**Най-главна необходимостъ!**

Нуждата отъ прѣчистване въздуха, никой не може да оспорва, ПИТА СЕ, обаче, кое е най-доброто и ней-сигурно средство за това. ОТГОВО-РЪТЪ Е: да се озонира т. е. да се вкара по нѣкакъвъ начинъ ОЗОНЪ въ разваленния въздухъ на помещението.

Благотворното влияние на озона върху организ-мътъ познава всѣки, горѣ-долу, интелигентенъ човѣкъ и нѣма нужда да се спирамъ върху това.

Като прѣпоръчвамъ всеизвестния апаратъ за прѣчистване въздуха, чрѣзъ озониране нареченъ „ЛОНГЛАЙФЪ“ (дълъгъ животъ), който е введенъ вече въ 48 държави на свѣта, удостоенъ е съ най-големитѣ награди и е обсеянъ съ хиляди похвали и благодарности. Азъ цитирамъ една незначителна частъ отъ безброй-нитѣ благодарствени писма на най-видни авторитети.

1. *Отъ канцеларията на НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ИМПЕРАТОРЪ ФРАНЦЪ ИОСИФЪ I отъ Австро-Унгария:* „Съобщаваме Ви, че Негово Величество благоволи да приеме за употреба ение апарата „ЛОНГЛАЙФЪ“ и че той дѣйствува отлично.“

2. *Отъ докторския клубъ въ Виена:* „Ще се трудимъ чрѣзъ прѣпоръчване да спомогваме за разпространението на прѣвъзходния Ви апаратъ „ЛОНГЛАЙФЪ“.

3. *Отъ дирекцията на Военното училище въ Цара (Далмация):* „Тѣй като купения прѣди една година апаратъ „ЛОНГЛАЙФЪ“ ни напълно задоволи, молимъ да ни се изпратятъ нови 62 апарата комплектъ чрѣзъ пощенски коети по 5 кгр.“

4. *Отъ професоръ Dr Erasche, деканъ на медицинския факултетъ отъ Виенския университетъ:* „Напълно съмъ доволенъ отъ апарата „ЛОНГЛАЙФЪ“.

5. *Отъ Dr Bogdan въ Виена:* „Познавамъ отличнитѣ качества на вашия апаратъ „ЛОНГЛАЙФЪ“ и ще го прѣпоръчамъ най-горѣщо въ кръга на моитѣ пациенти и познати.“

6. *Отъ болницата ФРАНЦЪ ИОСИФЪ I въ Bielitz:* „Молимъ да ни изпратите още 15 апарата, за прѣчистване въздуха „ЛОНГЛАЙФЪ“ и пр. пр. още хиляди благодарности.

Всички запитвания, поръчки и др. се отправятъ до единствения прѣдставителъ и депозиторъ на ЦАРСТВОТО БЪЛГАРИЯ

ЯНАКИ ХР. ЯНАКЕВЪ — ВАРНА.

Български проспекти се изпращатъ безплатно.

Фабрика „ЯГОДА“, Гара Шуменъ

за винени коняци, мастики, вермутъ, битери, ликьори и др.

на

Маринъ П. Паскалевъ & С-ие

Едикствена въ България конячна фабрика съ двойна парна дестилация и най-модерна филтрация.

Цѣноразписъ при поискване — франко. 6—15

Важно за г-да строителитѣ

Христо П. Овчаровъ

Гара Шейтанджикъ.

Съобщавамъ на г-да строителитѣ, че се установихъ въ гара Шейтанджикъ и открихъ собствена кариера за прочутитѣ и удобренитѣ отъ самото Министерство на Общ. Сгради, Шейтанджикъ камани, отъ които доставлявамъ на износни цѣни, като: цокълъ, стѣ-пала, подпрозорци, булдуари, парпети, плочи за постлѣне дво-рове и др.

За споръ зумѣние отъ провинцията направо до менъ, а за града Варна, до Петръ П. Овчаровъ & С-ие.

Съ почитание:

8—10

Христо П. Овчаровъ.

Важно извѣстие за г-да търговцитѣ.

Съобщавамъ на г-да търговцитѣ, че вече ми при-
стигнаха въ

ПЕЧАТНИЦАТА „ПРОСВѢТА“

повече отъ 100 вида най-разнообразни букви и орнаменти за

бланки, фактури, полици, чекове, търговски тефтери,
циркуляри и пр.

Поръжкитѣ изработвамъ, по желание, съ два и повече цвѣта
съ съвършено намалени цѣни.

За улеснение на г-да търговцитѣ, снабдихъ печатни-
чата си съ телефонъ № 254 и държа винаги на тѣхно
разположение човѣкъ за приемъ и прѣдъ, поръжкитѣ.

Съ Почитание:
Слави Христовъ.

ЛИТОГРАФИЯТА

на

П. ЗЕНГИНОВЪ & С-ие — ВАРНА,

е снабдена съ всичкитѣ принадлежности: моторъ и специа-
листи работници, приема да изработва по най-модеренъ на-
чинъ: авции, чекове, полици, фактури, бланки, всѣкакъвъ
видъ етикети, визитни карти, свадбени билети, торбички за
брашно, машени за войската, корици за тетрадки и блокове,
реклами и всички други литографически работи.

Съ най-износни цѣни

Работа чиста, бърза и гарантирана.

Съ почитание: **П. Зенгиновъ & С-ие.****ВАСИЛЪ ХР. ПОПОВЪ**

КРОЯЧЪ И ШИВАЧЪ

(УЛИЦА „ПРѢСЛАВСКА“).

Изработва разни МЪЖКИ И ДѢТСКИ дрѣхы по най-модеренъ
начинъ, който задоволява и най-изтънчения вкусъ.

ЦѢНИ НАЙ-ИЗНОСНИ.

Д-ство „Рѣшителностъ“ въ Варна

има фабрика за работене на модерни мебе-
ли, врати прозорци и всѣкакъвъ видъ сто-
ларски издѣлия.

Има складъ на ГОТОВИ МОБЕЛИ въ дю-
геня, на г. Апостолидисъ, ул. „Аспарухъ“,
близо до „Пазаръ Парушъ“.

Приема и поръчки.

Работа солидна и изящно хубава. 3—10